

Зозуля

Микола Костомаров

Не сходило ясне сонечко,
Щось стукало у віконечко,
Віконечко одчинялося,
Я, молода, дивовалася,
Я, молода, як ягода.
Прилітала дрібна пташечка;
Чи то пташка-щебетушечка,
Чи козаченькова душенька?
Ой устану я ранесенько
Та умиюся білесенько,
Піду в поле зелененькоє.
В полі сон-траву я рватиму,
Своїм доленьки питатиму.
Не цвіти, сон-зілля яроє,
Нещасливе, бездольне,
Над коханочком милесеньким,
Козаченьком молодесеньким,
Його рученьки край крученьки,
А ніженьки край доріженьки,
Піском оченьки засипані,
У головоньках сон-зіллячко!
Ой не стане дня-годиноньки,
Ні часочка, ні часиноньки,
Тільки стане мого горечка,
Тебе з степу виглядаючи,
До родини закликаючи.
Не сиділа край віконечка
У неділю до схід сонечка,
Не сиділа ночі темної,
Не палила свічі теплої!..
Оглядала із тополеньки,
Та із самої вершиночки;
Ку-ку, ку-ку! мій милесенький,
Ку-ку, ку-ку! молодесенький.
Через три гори високії,
Через три степи широкії,
Через три ріки глибокі;

Загрімiли рiки бистрiї,
Загудiло поле чистеє, -
Йде, йде мiй милесенький,
Йде, йде мiй вiрнесенький!
Собирайтесь, дрiбнi пташечки,
Ви мої весiльнi дружечки,
Не кохатиму дружиночку,
Не качатиму дитиночку, -
Хай в чужих воно кохається,
Свого роду одцурається.
Розвивайся, сухе дерево...
Ку-ку, ку-ку! Мати - в темний гай!
До милого на тихий Дунай.